

Sygn. akt IV CSK 275/19

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela

w sprawie z powództwa T.K.
przeciwko M.M.
o wydanie
oraz z powództwa wzajemnego M.M.
przeciwko T.K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego (powoda wzajemnego)
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 grudnia 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego (powoda wzajemnego) na rzecz powoda (pozwanego wzajemnego) kwotę 4500 (cztery tysiące pięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 20 grudnia 2018 r., w sprawie z powództwa T.K. przeciwko M.M. o wydanie i z powództwa wzajemnego M.M. przeciwko T.K. o zapłatę, Sąd

Apelacyjny w (...), wskutek apelacji pozwanego - powoda wzajemnego, oddalił apelację oraz rozstrzygnął o kosztach procesu.

Powyższe orzeczenie w całości zaskarżył skargą kasacyjną pozwany (powód wzajemny), zarzucając:

I. naruszenie przepisu prawa materialnego w postaci art. 498 § 1 i 2 k.c. przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na nieuwzględnieniu zarzutu potrącenia wzajemnych wierzytelności powoda i cesjonariusza umowy przelewu wierzytelności M.L., a w konsekwencji błędną wykładnię treści umowy łączącej strony, przez uznanie skuteczności jej rozwiązania przez powoda z uwagi na brak zapłaty czynszów,

II. naruszenie przepisu prawa materialnego w postaci art. 110 ust. 3 p.u.n. przez jego błędną wykładnię, polegającą na zastosowaniu tego przepisu w brzmieniu po noweli, która weszła w życie 1 stycznia 2016 r., gdy tymczasem pozwanego dotyczyły przepisy ustawy prawo upadłościowe i naprawcze sprzed nowelizacji, gdyż wniosek o upadłość złożył 24 grudnia 2015 r.,

III. naruszenie przepisu postępowania w postaci art. 84 § 1 i 2 k.p.c. przez jego błędną wykładnię, skutkującą oddaleniem wniosku skarżącego o przypozwanie, co miało oczywisty wpływ na wynik sprawy, gdyż z przedmiotowego stosunku prawnego wynika jednoznacznie, że wyrok ma odnieść bezpośredni skutek również w stosunku między interwenientem a przeciwnikiem strony, do której interwenient - z zastosowaniem odpowiednio przepisów o współuczestnictwie jednolitym - miał prawo przystąpić,

IV. naruszenie przepisu postępowania w postaci z art. 195 § 1 k.p.c., przez jego błędną wykładnię, tym samym zaniechanie zbadania podstawy materialnoprawnej dochodzonych roszczeń i tym samym niezainicjowanie z urzędu niezbędnych przekształceń podmiotowych, co jest w rozumieniu przepisu art. 386 § 4 k.p.c. nierozpoznanie istoty sprawy,

V. naruszenie przepisu postępowania w postaci art. 233 § 1 k.p.c., przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów.

We wnioskach pozwany domagał się uchylenia wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, z pozostawieniem rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako, że jest ona oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną, powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze już wielokrotnie wypowiedano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18, niepubl.). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik pozwanego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym

ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 i z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że powyższa przesłanka nie została wykazana. Wywód, zawarty w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, sprowadzał się do polemiki z zaskarżonym orzeczeniem, nie zaś wykazania, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom.

Sądy meriti odniosły się do wszystkich kwestii, poruszonych przez pozwanego. Podniesione przez niego zarzuty, wyrażają inny punkt widzenia, niż zaprezentowany w postępowaniu merytorycznym. Brak akceptacji przez pozwanego, zajętego przez Sądy stanowiska, nie świadczy o tym, że wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona.

Nie można też tracić z pola widzenia, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., co do zasady podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Natomiast w myśl art. 398¹³ § 2 k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Reasumując, w przedmiotowej skardze kasacyjnej nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 108 § 1 98 i 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.

as]

jw

